

Kantaja toteaa vielä, että komissio ei ole ottanut huomioon yhdenvertaisuusperiaatetta eikä vuoden 1996 avaintodistajatie-donantia, kun se ei ole määrännyt Akzolle sakkoa, vaikka tällä on todistettavasti ollut ratkaiseva rooli lainvastasessa menette-lyssä. Siten komissio on antanut kantajan pääkilpailijalle epäoikeudenmukaisen taloudellisen edun, jonka suuruus laske-taan sadoissa miljoonissa, mikä koskee kantajaa välittömästi ja henkilökohtaisesti.

Atlantic Container Line AB:n, Grupo TMM SA De CV:n, Hanjin Shipping Co Ltd:n, Hyundai Merchant Marine Co Ltd:n, Mediterranean Shipping Co SA:n, Neptune Orient Lines Ltd:n, Orient Overseas Container Line (UK) Ltd:n, P&O Nedlloyd Container Line Limitedin ja Sea-Land Service, Inc.:n 19.3.2004 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-113/04)

(2004/C 118/98)

(Oikeudenkäyntikieli: englanti)

Atlantic Container Line AB, kotipaikka Göteborg (Ruotsi), Grupo TMM SA De CV, kotipaikka Tlalpan (Meksiko), Hanjin Shipping Co Ltd, kotipaikka Seoul (Etelä-Korea), Hyundai Merchant Marine Co Ltd, kotipaikka Seoul (Etelä-Korea), Medi-terranean Shipping Co SA, kotipaikka Geneva (Sveitsi), Neptune Orient Lines Ltd, kotipaikka Singapore (Singaporen tasavalta), Orient Overseas Container Line (UK) Ltd, kotipaikka Levington (Yhdistynyt kuningaskunta), P&O Nedlloyd Container Line Limited, kotipaikka Lontoo, ja Sea-Land Service, Inc., kotipaikka Jacksonville (USA), ovat nostaneet 19.3.2004 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajien edustajat ovat solicitor J. Pheasant, solicitor M. Lewitt ja solicitor K. Nicholson.

Kantajat vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- velvoittaa komission maksamaan kantajille tämän kanteen liitteessä A.1 mainitut määrät;
- velvoittaa komission maksamaan kantajille korkoa, jonka korkokanta on Euroopan keskuspankin jälleenrahoituskorko lisättynä 2 prosenttiyksiköllä tai muu yhteisöjen tuomiois-tuimen kaikissa olosuhteissa oikeaksi katsoma korkokanta ja joka maksetaan ajanjaksolta, joka alkaa päivänä, jolloin kunkin kantajan vastuu pankkitakauksensa kustannuksista päättyi (kuten mainittu liitteessä A.1), ja päättyy päivänä, jolloin yhteisöjen tuomioistuin antaa tuomionsa tämän kanteen johdosta;
- velvoittaa komission maksamaan kantajille korkoa, jonka korkokanta on yhteisöjen tuomioistuimen kaikissa olosuh-teissa oikeaksi katsoma korkokanta, määrille, jotka yhtei-

söjen tuomioistuin määrää maksettaviksi edellä olevien b) ja c) kohtien nojalla, yhteisöjen tuomioistuimen tuomion anta-misesta näiden määrien maksamiseen saakka:

- kumoaa päätöksen, joka sisältyy komission 6.1.2004 päivät-tyyn kirjeeseen tai joka esitetään siinä;
- velvoittaa komission korvaamaan kantajien oikeudenkäynti-kulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Komissio määräsi 16.12.1998 kantajille sakkoja kahden EY 82 artiklan rikkomisen vuoksi. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumosi nämä sakot kokonaan 30.9.2003 anta-mallaan tuomiolla ⁽¹⁾.

Kantajat väittävät, että ne ovat kärsineet suuria taloudellisia vahinkoja suoraan sen seurauksena, että komissio määräsi sakot lainvastasesti. Kantajien mukaan nämä vahingot muodostuvat kustannuksista, jotka aiheutuivat kantajille siitä, että ne antoivat pankkitakauksia sen sijaan, että ne olisivat maksaneet lainvastai-sesti määrättyjä sakkoja, ja siitä, että ne pitivät nuo takaukset voimassa niiden myöntämisestä niiden peruuttamiseen saakka. Näitä kustannuksia vastaavan määrän maksaminen on tarpeen, jotta kantajat voitaisiin palauttaa siihen oikeusasemaan, jossa ne olisivat olleet, ellei komissio olisi lainvastasesti määrännyt kyseisiä sakkoja.

Kantajat vaativat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta velvoittamaan komission toteuttamaan EY 233 artiklassa tarkoi-tetut "tarvittavat toimenpiteet" edellä mainitun tuomion täytän-töönpanemiseksi maksamalla kullekin kantajalle määrän, joka vastaa kullekin kantajalle pankkitakauksen antamisesta aiheutu-neita kustannuksia lisättynä asianmukaisella korolla.

⁽¹⁾ Yhdistetyt asiat T-191/98 ja T-212/98–T-214/98, Atlantic Container Line ym. v. komissio, tuomio 30.9.2003 (ei vielä julkaistu oikeusta-pauskokoelmassa).

Wieland-Werke Aktiengesellschaftin 24.3.2004 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-116/04)

(2004/C 118/99)

(Oikeudenkäyntikieli: saksa)

Wieland-Werke Aktiengesellschaft, Ulm (Saksa), on nostanut 24.3.2004 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajien edustajina ovat asianajajat R. Reichtold ja U. Soltész.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- kumooa komission päätöksen (asia COMP/E-1/38.240, teollisuusputket).
- toissijaisesti pienentää kantajalle päätöksessä määrättyä sakkoa
- velvoittaa komission korvaamaan kantajan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Riidanalaisessa päätöksessä komissio katsoi, että kantaja ja viisi muuta yritystä olivat rikkoneet EY 81 artiklan 1 kohtaa ja 1.1.1994 alkaen ETA-sopimuksen 53 artiklan 1 kohtaa osallistumalla sopimukseen ja yhdenmukaistettuihin menettelytapoihin hintasopimusten ja markkinoiden jaon muodossa teollisuusputkien markkinoilla. Komissio määräsi yrityksille sakot.

Kantajan mukaan komissio ei ole sakkoja määrätessään ottanut asianmukaisesti huomioon kyseisten yritysten kokoa. Kantajan kokonaisliikevaihdon perusteella mitattuna sille määrätty sakko on suhteettoman korkea. Tämä merkitsee suhteellisuusperiaatteen ja komission omien suuntaviivojen loukkausta. Lisäksi tämä menetelmä saattaa huonompaan asemaan pienet ja keski-suuret yritykset ja loukkaa siten yleistä yhdenvertaisuusperiaatetta sekä sakon suuruuden yksilöllisen määrittämisen periaatetta.

Kantaja väittää myös, että sakkoa määrättäessä ei otettu riittävästi huomioon rikkomuksen taloudellista merkitystä, sillä komissio ei ole arvioinut markkinoiden suuruutta oikein. Komission rikkomuksen keston takia määräämä korotus, jonka suuruus on 10 prosenttia vuotta kohti, on niin ikään virheellisesti perusteltu.

Kantajan mielestä komission käyttämä sakon suuruuden määrittäminenmenetelmä ei tyydytä oikeusvaltiollista oikeusvarmuuden vaatimusta. Erityisesti perusmäärän vahvistaminen, joka on tehty täysin irrallaan kyseisen yrityksen yksilöllisestä taloudellisesta tilanteesta ja rikkomuksen taloudellisesta merkityksestä, antaa komissiolle käytännössä rajoittamattoman harkintavallan. Asetuksen N:o 17/62 15 artikla ei enää ole oikeusvarmuuden periaatteen eli ylemmänasteisen yhteisön oikeuden kanssa sopusoinnussa. Komissio on myös vuoden 1996 avaintodistaja-asetusta soveltaessaan asettanut kantajan ilman tunnistettavissa olevaa perustetta muita yrityksiä huonompaan asemaan.

Vereniging Werkgroep Commerciële Jachthavens Zuidelijke Randmerenin ym. 24.3.2004 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-117/04)

(2004/C 118/100)

(Oikeudenkäyntikieli: hollanti)

Vereniging Werkgroep Commerciële Jachthavens Zuidelijke Randmeren, toimipaikka Zeewolde (Alankomaat), Jachthaven Zijl Zeewolde B.V., toimipaikka Zeewolde, Maatschappij tot exploitatie van onroerende goederen Wolderwijd II B.V., toimipaikka Zeewolde, Jachthaven Strand-Horst B.V., toimipaikka Ermelo (Alankomaat), Recreatiegebied Erkemederstrand V.O.F., toimipaikka Zeewolde, Jachthaven- en Campingbedrijf Nieuwboer B.V., toimipaikka Bunschoten-Spakenburg (Alankomaat) ja Jachthaven Naarden B.V., toimipaikka Naarden (Alankomaat), edustajinaan asianajajat T.R.Ottervanger ja A.S. Bijleveld, ovat nostaneet 24.3.2004 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan.

Kantajat vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin:

- kumooa 17.12.2003 tehdyn komission päätöksen, joka on annettu tiedoksi numerolla K(2003)3890 lopull., ja joka koskee Alankomaiden myöntämiä tukitoimia voittoa tavoittelemattomien huvisatamien hyväksi Alankomaissa ja toteaa, että myönnetty tuki on sääntöjenvastainen tuki;
- velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Komissio toteaa kanteen kohteena olevassa päätöksessä, että kyseisten huvisatamien osalta kyseessä ei ole EY:n perustamis-sopimuksen 87 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu valtiontuki. Komission mukaan tuella ei suosita Wieringermeerin huvisatamaa eikä se Enkhuizenin ja Nijkerkin huvisatamien osalta vaikuta epäsuotuisasti jäsenvaltioiden väliseen kauppaan.

Kantajat väittävät kanteensa tueksi, että komissio on tulkinnut ja soveltanut virheellisesti EY:n perustamis-sopimuksen 87 artiklan 1 kohtaa. Kantajat toteavat ensinnäkin, että komissio on tehnyt ilmeisen arviointivirheen katsoessaan, että Enkhuizenin ja Nijkerkin huvisatamille myönnettyillä tukitoimenpiteillä ei ole vaikutusta jäsenvaltioiden väliseen kauppaan. Kantajien mukaan huvisatamat toimivat kansainvälisellä turistiksektorilla eikä niillä ole puhtaasti paikallista tehtävää.

Kantajat väittävät lisäksi, että komissio on samoin tehnyt ilmeisen arviointivirheen laskiessaan Nijkerkin huvisatamalle myönnetyn valtiontuen määrää. Kantajien mukaan komissio on virheellisesti lähtenyt siitä, että maksuperuste perustui siihen, että kyseessä on saastumaton ja hyvin ylläpidetty satama.

Kantajien mukaan kyseessä on valtiontuki myös Wieringermeerin sataman osalta.

Lopuksi kantajat vetoavat perusteluvollisuuden rikkomiseen ja EY:n perustamis-sopimuksen 253 artiklan rikkomiseen.